

1. Barrandov Televizní Studio a.s. / Televize Barrandov – Moje zprávy – Národní divadlo na výletě, 16. 6. 2019 od 19:57 hodin

Rada obdržela stížnost (č. j. RRTV/8910/2019-onz) od Národního divadla pro údajné porušení zákona č. 231/2001 Sb., k němuž mělo dojít v pořadu *Moje zprávy* na programu Televize Barrandov ze dne 16. 6. 2019. Stěžovatel uvádí, že v příspěvku s názvem Národní divadlo na výletě byly šířeny neověřené a neobjektivní informace. Podání obsahuje konkrétní rozporované výroky. Rovněž je v něm uvedeno, že stěžovatel nedostal možnost se k informacím vyjádřit před jejich prezentací v televizním vysílání. „*Vytýkané informace, jejichž vysíláním byla porušena zákonem vyžadovaná objektivita a vyváženost, obsahují závažná sdělení o zavádění nepřiměřeně vysokých cen vstupenek, poškozování ekonomických zájmů divadla a využívání státních financí k soukromým účelům/zábavě zaměstnanců,*“ uvedl stěžovatel a doplnil, že tyto informace moderátor divákům prezentoval jako zřejmé skutečnosti, čímž došlo k porušení § 31 odst. 2 zákona o vysílání. Stěžovatel dále upozornil na dosavadní rozhodovací praxi Rady a skutečnost, že byl příspěvek věnován státní příspěvkové organizaci, jedná se tedy o zásadní společenské téma, u něhož je zájem na poskytování vyvážených a objektivních informací obzvláště důležitý.

Vyjádření AO:

Moje zprávy – Národní divadlo na výletě, 16. 6. 2019 od 19:57 hod

Moje zprávy patří mezi publicistické pořady vysílané na programu Televize Barrandov a moderované Jaromírem Soukupem. Na obrazovce se objevují každý den večer, časové zařazení, délka a náplň konkrétních vydání se různí. Provozovatel doprovází pořad na svém webu následujícím popiskem¹:

„Sledujte zbrusu nové Moje zprávy, kterými vás provede Jaromír Soukup. Nenechte si ujít úplně nový formát televizních zpráv, které v sobě spojují nejen vaše oblíbené pořady, ale přináší daleko víc. Zprávy s nadhledem, zcela překvapující pohledy na aktuální dění, rozhovory s předními českými osobnostmi a v neposlední řadě zábava. Ale ne takovou tu veřejnoprávní, ale opravdovou! Přesně takové budou nové Moje zprávy Jaromíra Soukupa, tak si je nenechte ujít.“

Níže následuje úplný přepis a analýza reportáže s názvem Národní divadlo na výletě, která byla odvysílána 16. 6. 2019 v 19:57 hodin.

Jaromír Soukup, moderátor:

„Národní divadlo, námi milovaná instituce, otázkou je, jestli také milovaná teď. Ne ta instituce, ale to, co se tam děje.

Ředitel Národního divadla Jan Burian, tak se jmenuje. On proslul v uměleckých kruzích především tím, že jak to říci, je zastáncem takových neotřelých divadelních představení. A tak žádný div, že dnešní program Zlaté kapličky, tak se říká Národnímu divadlu, vypadá spíše jako vystřižený z deníku nějakého experimentálního divadla, než jako taková ta konzervativní důstojná divadelní scéna. Ale tak, vlastně proč ne, že jo, proč ne. Asi je i v pořádku, že megaúspěšná divadelní hra Sluha dvou pánů s Miroslavem Donutílem skončila a vystřídala ji Maryša v hypermoderním hávu, takhle to tam vypadá. Já nemám nic proti experimentálnímu divadlu, já ho mám docela rád, ale na to je tu přeci spousta jiných scén, ne? Ale, dobře, to je odpovědnost ředitele. Von by se měl zodpovídat z toho, že mu rok od roku chodí méně a méně

¹ Viz <https://www.barrandov.tv/moje-zpravy>.

diváků do divadla, na Ministerstvu kultury, on za to odpovídá, co já do toho budu mluvit. Loni zavítalo do jemu svěřeného divadla, do Národního divadla, jenom 514 tisíc diváků a v roce 2015 to bylo skoro 600 tisíc, což je teda docela dost velký pokles, více než patnáct procent. A rok před jeho nástupem do Národního chodilo ročně okolo 610 tisíc diváků. No, tak jo, to jsou čísla. Takže asi to někde na ministerstvu bude muset vysvětlovat. To ministerstvo je zřizovatelem toho divadla. Jo, aby zase, až budou vřeštit, že zasahují do umělecké svobody nebo podobně, to ne. To ministerstvo je zřizovatelem toho divadla, ministerstvo nemá co mluvit do toho, co se tam bude hrát, to je jasný, to je odpovědnost toho ředitele. A už vůbec nemá ministerstvo mluvit co do toho, když už nemá mluvit do toho, co se tam bude hrát, tak vůbec nemá mluvit do toho, kdo to bude hrát a podobně. To není jejich věc. Jejich věc je samozřejmě to, aby to divadlo fungovalo. No a z toho se tedy ten pan ředitel zodpovídat musí.

A až bude v tom vysvětlování, na tom ministerstvu, tak by mě taky zajímalo, zda vopravdu musí lístek na operu Aida, to jsem zjistil, stát víc než 1 300 korun. Jeden lístek do Národního na operu Aidu stojí 1 300 korun. Nebo zda na tuhle Maryšu musí stát vstupenka 500 korun. Nic ve zlým, jo ale jako, normální čtyřčlenná rodina, když půjde na operu, tak zaplatí jako vopravdu šest tisíc korun. Což teda, na to nemůže mít. Mě by to nevadilo, jenomže Národní divadlo, kromě peněz ze vstupenek samo sebou bere i dost peněz ze státního rozpočtu, to je logický, když ho zřizuje Ministerstvo kultury. Takže fakt těm cenám za ty lístky nerozumím. Ale ani tohle asi není to, co by měl šéf divadla úplně jako teď vysvětlovat. Tím je něco jiného. Poslouchejte.

Já jsem si našel v registru smluv, že si tenhle ten manažer koupil přesně před rokem za státní peníze, tedy za peníze Národního divadla, třicet osm lístků do světoznámý italský opery Teatro La Scala. La Scala, jedna z nejslavnějších operních scén světa. Slyšíte dobře. Přesně před rokem si téměř čtyřicet lidí z Národního divadla vyrazilo na výlet do Milána na operu do La Scalý za státní peníze. Aby případně veřejnost nebyla moc našťvaná, tak pan ředitel vyřešil smlouvu v registru po svém. Teda, tak nějak po veřejnoprávníku, jo. Tady jsem našel korespondenci k tomu. Ta korespondence a ta smlouva jo, vypadá takhle. Což je takovej, zdá se nešvar, že jo. Nejdřív Česká televize, teď Národní divadlo. Rozumíte. Státní instituce, který jsou buď zcela placeny z vašich daní, jako Česká televize, anebo z části placený z vašich daní, uveřejňují takovýhle smlouvy. Já prostě, já s tím mám prostě problém. Já bych tuhle zprávu, kritickou vůči tomu Národnímu divadlu jako nevysílal, kdyby v tom registru smluv nebylo tohle. Mě to hrozně štve. Za to by se nemusel stydět ani ředitel Český televize Dvořák, že jo. Blbý je, že když to začerňoval, tak to měl udělat pořádně. Italové si totiž nechali za vstupenky zaplatit ve dvou splátkách. Jedna část byla za vstupenky samotný a druhá část byla za sponzoring. Chápete. No jo, ale voni když to začerňovali, tak je nenapadlo, že to nesmějí dělat. Voni nesmějí dávat sponzoring cizí operní scéně, La Scala v Miláně. Protože jsou příspěvková organizace. Národní divadlo je příspěvková organizace, státní organizace. A jako taková, může poskytovat peněžní dary pouze z toho FKSP, tedy z Fondu kulturních a sociálních potřeb. Žádný jiný sponzoring dělat nemůže. A už vůbec ne divadlu La Scala, jo. Což se prostě tady nestalo. A já pana Buriana chápu. Když se totiž podíváte na tu smlouvu, tak díky malému sponzoringu získala delegace z Čech čtyřiceti lidí třeba koktejl na uvítání nebo nákup v tamním obchodě se slevou.

A tak si tak říkám, že tady po zjištění televize Barrandov bude muset někdo vysvětlovat něco. A Jaromír Soukup má o dalšího nepřítele víc. Ale já za to nemůžu, já mám ty státní úředníky rád. Jenom nesmějí dělat takovýhle věci, pak je přestanu mít rád a řeknu to v televizi. Takže mám vo dalšího kamaráda víc. Tak si pamatujte, že pan ředitel Národního divadla mě pravděpodobně o de dneška nemá rád a bude vřeštit, že jsem gauner a lump a měl bych z obrazovky zmizet. To já věřím, nebude první ani poslední, ale důvod, proč ho Jaromír Soukup nemá rád, je tohle. Stejně jako tohleto je jediný důvod, proč nemám rád generálního ředitele Český televize. Protože takovýhle smlouvy jsou lumpárna. Nejen ty smlouvy, ale to že je neuvěřejňují. Tak.“

Jak je patrné z přepisu, příspěvek byl odvysílán ve formátu typickém pro mnohé pořady moderované Jaromírem Soukupem. Tvořil jej souvislý monolog, který moderátor doplnil o ukázkou vytištěné a začerněné smlouvy či fotografii z představení Maryša. Doprovoden nebyl žádným dalším obrazovým materiálem, vyjádřeními odborníků či dalších mluvčích. Typově se jednalo o přednes zdánlivě potvrzených faktů, které Soukup komentoval svým nezaměnitelným ironickým tónem. Ve studiu nepřivítal žádné hosty a argumenty aktérů neprezentoval ani nepřímo prostřednictvím citací či parafrází.

Argumenty stěžovatele

Stěžovatel v podání vypsals několik tvrzení, která označil za nepravdivá, neověřená (popř. zkreslená) a ve svém důsledku neobjektivní:

1. ... „von (ředitel ND) by se měl zodpovídat z toho, že **mu rok od roku chodí méně a méně diváků do divadla**.... Loni zavítalo do jemu svěřeného divadla, do Národního divadla jenom 514 tisíc diváků a v roce 2015 to bylo skoro 600 tisíc, což je teda docela dost velký **pokles, více než 15 %**. A rok před jeho nástupem do Národního chodilo ročně okolo 610 tisíc diváků.“...
2. ... „vopravdu musí lístek na operu Aida, to jsem zjistil, stát víc než 1 300 korun. Jeden lístek do Národního na operu Aidu stojí 1 300 korun. Nebo zda na tuhleto Maryšu musí stát vstupenka 500 korun“
3. „tenhle ten **manažer** (ředitel ND) **koupil přesně před rokem za státní peníze, tedy na peníze Národního divadla, 38 lístků do světoznámý italský opery Teatro La Scala**. La Scala, jedna z nejslavnějších operních scén světa. Slyšíte dobře. Přesně před rokem si téměř **40 lidí z Národního divadla vyrazilo na výlet do Milána na operu do La Scalay, za státní peníze**... Italové, si totiž nechali za vstupenky zaplatit ve dvou splátkách. Jedna část byla za vstupenky samotný a druhá část byla za sponzoring. Chápete.... Voni nesměj dávat sponzoring cizí operní scéně, La Scala v Miláně. Protože jsou příspěvková organizace“...

Stěžovatel uvedl, že to, co bylo vydáváno za zřejmou skutečnost, bylo nepravdivé. Odnětím možnosti se vyjádřit a korigovat informace, které jsou dle pisatele neobjektivní a nevyvážené, se měl provozovatel dopustit porušení § 31 odst. 2 zákona o vysílání, které říká, že „provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.“ Stěžovatel v samotném podání rozporované výroky nevysvětluje, nicméně v žádosti o uveřejnění odpovědi, již zaslal provozovateli a v kopii také Radě, uvádí mj. následující informace:

„Národní divadlo nekoupilo před rokem ani nikdy jindy za státní peníze, tedy za peníze Národního divadla, pro své zaměstnance lístky do italského operního domu La Scala, ani do jiného operního domu či divadla. V roce 2017 na objednávku a náklady mecenášů národního divadla zakoupilo Národní divadlo 38 vstupenek do operního domu Teatro la Scala. Představení se zúčastnili mecenáši Národního divadla, kteří uhradili plnou cenu za vstupenky i veškeré další služby, které Teatro la Scala mecenášům poskytlo. Národní divadlo svým mecenášům jako poděkování za jejich finanční dary, které za rok činí 2 330 000 Kč, nabízí na náklady mecenášů řadu zajímavých aktivit. Jednou z takových aktivit jsou i zahraniční návštěvy zahraničních operních domů. (...) Národní divadlo jim nic nepřispívá. (...) Návštěvy mecenášů jsou běžnou praxí fundraisingu v celém světě. Národní divadlo taktéž přijímá návštěvy mecenášů z jiných evropských měst. Vstupenky a případný doprovodný program je hostům standardně účtován. (...)

Před nástupem ředitele Buriana činila návštěvnost cca 70 %. Od roku 2014 (po nástupu ředitele Buriana) se návštěvnost zvyšuje. V roce 2018 byla návštěvnost přes 78 %. (...)

Vstup do divadla je cenově přístupný pro všechny příjmové skupiny. Cena 1300 Kč je nejvyšší možnou cenou vstupenky na operní představení a cena 500 Kč je nejvyšší možnou cenou za činoherní představení. (...) Divadlo rovněž poskytuje trvalé i příležitostní slevy (...).“

Vyhodnocení

Rada již dříve na svém 19. zasedání v roce 2018 konstatovala, že pořad *Moje zprávy* nesplňuje kritéria zpravodajského pořadu, resp. že tento pořad nelze považovat za zpravodajský (a to i přesto, že samotný název zpravodajství evokuje). Připomeňme závěr analýzy: *„Z výše uvedených faktů vyplývá, že pořad Moje zprávy nemůže být ve formě, jak je aktuálně vysílán, dle existujících hodnotících parametrů a měřítek, považován za zpravodajský formát, a to vzhledem k obsahu prezentovaných sdělení, jejich formálnímu začlenění, subjektivitě zpracování či sporné aktuálnosti.“*

Stěžovatel v podání tedy správně poznamenal, že se jedná o pořad publicistický. Na publicistiku klade zákon a judikatura jiné požadavky než na zpravodajství. Rozsudek Nejvyššího správního soudu 3 As 6/2010 k danému tématu uvádí: *„Zákon č. 231/2001 Sb. ukládá ve svém § 31 odst. 3 provozovateli vysílání povinnost „zajistit, aby ve zpravodajských a politickopublicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivitě a vyváženosti“. Zákon tedy rozlišuje jednak mezi zpravodajstvím a publicistikou, jednak mezi zásadou objektivitě a zásadou vyváženosti. Jelikož mají všechny tyto pojmy v žurnalistické doktríně poměrně ustálený obsah, považuje Nejvyšší správní soud za žádoucí pro adekvátní posouzení věci, pojednat krátce o významu, který uvedeným pojmům přikládá právě tato věda. Zatímco úkolem zpravodajství je „pohotově přinášet věcnou informaci o aktuální události“, přičemž by tato neměla obsahovat jakékoli emotivní výrazy, vulgarismy, slangová či argotická vyjádření, účelem publicistických sdělení je informace komentovat a hodnotit, své adresáty pak „získávat, přesvědčovat a vybízet“, k čemuž jsou oprávněna využívat obrazných a expresivních vyjádření tak říkajíc dle libosti. (Blíže srov. Jaroslav Bartošek: Žurnalistika; Filozofická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci; 1997; s. 51 a násl.) Smyslem zpravodajství je tedy výlučně veřejnost nezaujatě informovat, teprve cílem publicistiky veřejné mínění ovlivňovat (nikoli však manipulovat). Zájem na rozlišování obou žurnalistických odvětví je v pravém slova smyslu „veřejný“, neboť pouze kvalitním zpravodajstvím informovaná veřejnost je s to činit si na mediálně zprostředkované události názor, případně se k určitému publicistikou prezentovanému názoru „kvalifikovaně“ přiklonit. Nerozlišuje-li provozovatel vysílání mezi zpravodajstvím a publicistikou a předkládá-li divákovi (posluchači) pouze jakési hybridní „komentované zprávy“ na straně jedné a skutečné komentáře na straně druhé, výrazně tím posiluje manipulativní potenciál svého vysílání a naopak omezuje prostor pro žádoucí kvalifikované utváření názorů, na jejichž konstruktivním střetávání je demokratická společnost vybudována (viz. Vladimír Čermák: Otázka demokracie; Academia; Praha; 1992; s. 26). Ona „komentovaná zpráva“ je o to nebezpečnější, o co nepozorovaněji, subtilněji působí, neboť divák (posluchač) s názorem obsaženým v takovém sdělení vědomě nepočítá a často jej přijímá automaticky za svůj spolu s informací (je-li ve sdělení jaká). Dle odborné literatury lze pak zásadou objektivitě rozumět znak zpravodajství, „které se pokouší věcně, nestranně a nemanipulativně oddělit zprávu od komentáře“. Ústřední charakteristikou takového postupu je „zásadní ověřování pravdivosti výpovědí“. Zásada objektivitě předpokládá referování bez emocí a používání neutrálních výrazů (Michael Kunczik: Základy masové komunikace, Karolinum, Praha, 1995, s. 111). Pojem objektivita tedy v sobě zahrnuje hned několik aspektů, z nichž za rozhodné považuje Nejvyšší správní soud správnost (či přesnost), tzn. že zpráva odpovídá skutečnosti, transparentnost, tj. že žurnalista uvádí své informační prameny, a věcnost, tj. že novináři do zprávy nevkládají svá vlastní hodnocení – blíže*

srov. Schulz/Reifová a kol.: Analýza obsahu mediálních sdělení; Karolinum; Praha; 2004; s. 52 a násl. Nevyvážeností je pak třeba rozumět skrytou formu stranickosti, kdy jsou v určité kontroverzní situaci některé názory potlačovány ve prospěch názorů jiných. Jinými slovy spočívá zásada vyváženosti v požadavku na „rovnoměrné zastoupení politických alternativ, co do rozsahu a úpravy zpravodajství“ (op. cit., s. 61). Z výše uvedeného vyplývá, že důraz na důsledné dodržování zásad objektivitu a vyváženosti bude u zpravodajství o poznání větší, než jak tomu bude v případě pořadů publicistických. Minimálně aspekt věcnosti se pak v publicistice z povahy věci neuplatní vůbec. Lze tedy shrnout, že míra tolerance vůči případným prohřeškům proti zákonem postulovaným zásadám objektivitu a vyváženosti bude různá v závislosti na tom, půjde-li o pořad publicistický, či o zpravodajskou relaci.

Přestože je nutné přistupovat k publicistice volněji, na požadavky objektivitu a vyváženosti nelze zcela rezignovat, a to zvláště ne v případě, kdy v příspěvku zazněla řada skutkových tvrzení, která rozporuje stěžovatel. Není v možnostech ani kompetenci Rady ověřovat pravdivost těchto skutkových tvrzení. V daném případě však plně postačuje, že moderátor neuvedl zdroje a že se jeho informace zásadně liší od těch, které poskytl stěžovatel. Z podání a jeho příloh vyplývá, že Jaromír Soukup nedal protistraně šanci reagovat, informace poskytl bez ověření a své kritické komentáře tudíž nezaložil na objektivních (přesných, faktických, nestranných) datech. Hlavní aktér příspěvku, ředitel Národního divadla Jan Buran, neměl stejně jako další zástupci státní příspěvkové organizace možnost domnělá fakta komentovat.

Úkolem Rady je dohlížet mj. na to, zda provozovatel poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Lze konstatovat, že se tak v rámci daného pořadu nestalo, jelikož divák obdržel pouze jednostranné informace, které nebyly jakkoliv korigovány názorovými oponenty. Hlavním záměrem moderátora bylo přesvědčit diváky o tom, že Národní divadlo pod dohledem Jana Buriana utrácí peníze za zbytečné výlety pro své zaměstnance (ostatně připomeňme samotný název příspěvku „Národní divadlo na výletě“), klesá mu návštěvnost a představuje pochybné experimentální hry, které do podobné instituce nepatří. Jinými slovy, že nefunguje, jak má. Názorová stránka v publicistickém příspěvku jistě není problém, ten ovšem nastává v případě, že moderátor současně uvádí nepravdivé či zkreslené informace a svůj komentář na nich zakládá. Dodejme, že i pořad, který zřetelně formuluje určitý vyhraněný postoj, musí být jasně a průhledně argumentačně podložený, aby divákovi dovoľoval prověřit si myšlenkový pochod autora a umožňoval mu podrobit výkon kritickému přezkoumání. To se v tomto případě nestalo.

Soukup se v dotyčném příspěvku věnoval společensky významnému tématu, jehož hlavním (avšak ve zprávě absentujícím) aktérem byla významná kulturní instituce. Úprava § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. je prostředkem ochrany veřejného zájmu na objektivitě a vyváženosti obsahu vysílaných informací.

Na závěr této části připomeňme, že se nejedná o první porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. S provozovatelem Barrandov Televizní Studio a.s. bylo v minulosti zahájeno řízení o přestupku v případě reportáže Ryba smrdí od hlavy (*Moje zprávy* dne 20. listopadu 2018 od 20:05 hodin). Za přestupek byla pachateli uložena pokuta ve výši 200 000 Kč. Nedávno bylo rovněž zahájeno řízení o přestupku za reportáže věnované společnosti JCDecaux v pořadu *Moje zprávy* ze dnů 25. března 2019 od 20:00 hodin a 3. dubna 2019 od 19:25 hodin.

Pokud Rada nazná, že v tomto případě neshledává dostatečné důkazy pro porušení zákona, je připravena i varianta s unesením o odložení věci.

Návrh usnesení:

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání coby ústřední správní úřad v rámci své působnosti dané § 5 písm. a) a f) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, v platném znění (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., zákona o přestupcích a řízeních o nich (dále jen zákon č. 250/2016 Sb.) rozhodla zahájit s provozovatelem Barrandov Televizní Studio a.s., IČ 41693311, sídlem Praha 5, Kříženeckého náměstí 322/5, PSČ 15200, řízení o přestupku z moci úřední pro možné porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se mohl dopustit odvysíláním pořadu *Moje zprávy* dne 16. června 2019 od 19:25 hodin na programu Televize Barrandov, resp. části nazvané *Národní divadlo na výletě*. Příspěvek obsahoval tvrzení ohledně fungování a neehospodárné činnosti Národního divadla, jež byla předkládána jako fakta, přičemž zainteresovaný subjekt nedostal prostor se k těmto domnělým faktům vyjádřit a celý případ byl prezentován jednostranně. Pořad tak neposkytl objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.

nebo

Návrh usnesení:

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada) coby ústřední správní úřad v rámci své kompetence dané ustanovením § 5 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), rozhodla v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, ve věci možného přestupku spáchaného odvysíláním příspěvku *Národní divadlo na výletě* v pořadu *Moje zprávy*, 16. 6. 2019 od 19:57 hodin na programu Televize Barrandov, že věc odkládá.

2. Barrandov Televizní Studio a.s. / Televize Barrandov – *Moje zprávy* – příspěvky o JCDecaux, 25. 3. 2019 od 20:40 hod, 3. 4. 2019 od 20:32 hod

Obsáhlá stížnost (č. j. RRTV/5670/2019-vra) se týká údajné neobjektivní reportáží o činnostech společnosti JCDecaux, odvysíláných v pořadu *Moje zprávy* na programu Televize Barrandov. Stěžovatel, kterým je samotná JCDecaux, hovoří o výskytu nepravdivých informací a porušení § 31 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. Na jejich základě podává podnět k zahájení řízení s provozovatelem televizního vysílání pro podezření ze spáchání přestupku.

Stěžovatel kritizuje *Moje zprávy* odvysílané 25. 3. 2019, které obsahovaly mediální příspěvek o „*údajném rozsáhlém korupčním jednání stěžovatele, jeho technického ředitele Ing. Tomáše Tenzera a bývalého zástupce starosty Městské části Praha 1 pana Michala Valenty*“. Podání míří rovněž na reportáž ve vydání tohoto pořadu ze dne 3. 4. 2019, kterou moderátor nazval JCDecaux se vzteká, a v níž dle pisatele provozovatel pokračoval „v očerňování stěžovatele“. Doručená písemnost obsahuje kromě celých přepisů reportáží rovněž výběr tvrzení, jež moderátor ve vysílání uvedl, a která stěžovatel označuje za hrubě zavádějící či účelově zkreslená. Výroky uvádí na pravou míru a podotýká, že provozovatel dotyčné aktéry neoslovil a nedal jim možnost ve vysílání prezentovat svá

stanoviska. „Za neakceptovatelné považuje stěžovatel i způsob prezentace uvedených nepravdivých tvrzení ze strany moderátora pořadu, který o stěžovateli, Ing. Tenzerovi a panu Valentovi, hovořil tak, jako by o jejich vině nebyly žádné pochyby, přestože zmíněné trestní řízení je teprve na samém počátku a je třeba ctít presumpci nevinu.“

Součástí podání je i právní posouzení objektivitu předmětných reportáží. V něm stěžovatel např. uvádí: „Předmětné reportáže byly zpravodajským příspěvkem, ale jejich zpracování bylo v rozporu se zásadami objektivního a vyváženého zpravodajství. (...) Tvůrci reportáží zpracovali první reportáž tak, že divákovi poskytuje pouze jediný závěr, a to že stěžovatel dlouhodobě těží z rozsáhlého korupčního systému, díky kterému vždy vyhrává výběrová řízení hl. m. Prahy a Městské části Praha 1 na pronájem reklamních ploch, ačkoliv to nebylo pravdou. Druhou reportáž pak zpracovali tak, že divákovi poskytla pouze jediný závěr o tom, že stěžovatel dlouhodobě na úkor hl. m. Prahy vydělává značné prostředky na provozování městského mobiliáře díky velmi nevýhodné smlouvě s hl. m. Prahou a získané prostředky ve velkém rozsahu vyvádí z České republiky, přičemž ani tato tvrzení nebyla pravdivá. Tvůrci reportáže tak poskytli divákům informace, které neodpovídaly skutečnému stavu. (...) Dle názoru stěžovatele není přípustné zprostředkovat divákům informace neodpovídající skutečnému stavu jako informace dané a pravdivé (jako informační sdělení či zprávu) za zjevného zatajování a ignorování souvisejících a pro tvůrce reportáže zjistitelných skutečností (z veřejných zdrojů).“ Pokud Rada nazná, že se provozovatel dopustil přestupku, stěžovatel navrhuje, aby uložená sankce byla „dostatečně citelná, aby měla preventivní účinek a odradila provozovatele od dalšího porušování zákonných povinností, k nimž prostřednictvím pořadu Moje zprávy zřejmě ve značném rozsahu dochází.“

Se stížností se Rada seznámila v rámci souhrnu podání na 9. zasedání v roce 2019. Vzhledem k rozsahu materiálu, který bylo třeba zpracovat, je příslušná analýza předložena až nyní.

Vyjádření AO:

Moje zprávy jsou jedním z pořadů vysílaných na programu Televize Barrandov, moderovaných Jaromírem Soukupem. Na obrazovce se objevují každý den ve večerních hodinách, časové zařazení, délka a náplň konkrétních vydání se různí. Provozovatel na webu uvádí následující anotaci pořadu²:

„Sledujte zbrusu nové Moje zprávy, kterými vás provede Jaromír Soukup. Nenechte si ujít úplně nový formát televizních zpráv, které v sobě spojují nejen vaše oblíbené pořady, ale přináší daleko víc. Zprávy s nadhledem, zcela překvapující pohledy na aktuální dění, rozhovory s předními českými osobnostmi a v neposlední řadě zábava. Ale ne takovou tu veřejnoprávní, ale opravdovou! Přesně takové budou nové Moje zprávy Jaromíra Soukupa, tak si je nenechte ujít.“

Níže následuje popis a analýza obou reportáží včetně argumentů stěžovatele. V závěrečné fázi textu OATV předkládá vyhodnocení také z hlediska žánrového vymezení pořadu a dosavadní rozhodovací praxe Rady.³

Příspěvek o JCDecaux (bez názvu), Moje zprávy, 25. 3. 2019

² Viz <https://www.barrandov.tv/moje-zpravy>.

³ Součástí příloh tohoto souhrnu podání je i úplný přepis obou příspěvků, který zaslala společnost JCDecaux.

Moderátor příspěvek uvedl slovy, že bude pokračovat něčím, co tu už dlouho nebylo – tématy, jimiž se dříve zabýval v pořadu *Kauzy Jaromíra Soukupa*, vysílaném pravidelně na Televizi Barrandov. Symbolicky se usadil ke stolu s nápisem *Kauzy Jaromíra Soukupa*. „Říkal jsem si, že se k němu budu vracet nepravidelně, vždycky když objevím nějakou lumpárnu. Což si myslím, že jsem objevil, tak proto jsem teď tady.“ Obecně uvedl korupci jako hlavní téma příspěvku a dodal, že tento příběh „je opravdu něco neuvěřitelného“. Vzápětí jmenoval i hlavního aktéra dotyčné části vysílání – společnost JCDecaux sídlící v Paříži, která je zaměřena na venkovní reklamu a v sídlech po celém světě provozuje tzv. městské mobiliáře a reklamní plochy.

Soukup nejprve ironicky poznamenal, že společnost odvádí 23 % z příjmů z reklamy do rozpočtů měst, kde působí. Jinak je tomu ovšem v Praze, která si o této sumě může nechat „jen zdát“, protože od JCDecaux dostává dle slov moderátora několikanásobně méně. Následně se přesunul k technickému řediteli JCDecaux Tomáši Tenzerovi, který je obžalován z korupce. „Policie už to dokončila, dala to státnímu zástupci a ten to předložil soudu s obžalobou, kde se říká, že tato francouzská firma vyplácela statisícové částky tehdejšímu zástupci starosty městské části Praha 1 Michalu Valentovi. To je pan Valenta, ktorej to tam řešil na Praze 1, ten pronájem těch prostor na ten městský mobiliář, rozumíte. A nejušměvnější na tom však je fakt, že právě Tomáš Tenzer, ten obviněnej v té firmě JCDecaux, že uplácel toho pána z té Prahy 1, tak ten pan Tenzer kandidoval v loňských komunálních volbách za Pirátskou stranu, jo, za Pirátskou stranu ve Vinoři a prezentoval se jako bojovník proti korupci,“ popisoval moderátor a při slovech o Tenzerovi a Valentovi opakovaně na kameru ukazoval fotografie zmiňovaných mužů. O Tenzerovi mluvil pohrdavě a výsměšně: „To je výborný, tak on je obviněnej za to, že uplácel městského úředníka, jde k soudu a teď čeká, jestli bude sedět natvrdo nebo co, odsouzený jako ještě není no, ale ta drzost, že kandiduje jako bojovník proti korupci do městského zastupitelstva ve Vinoři je teda obdivuhodná. Takže tolik k oné čistotě a neposkvrněnosti Pirátské strany.“

Po reklamní přestávce moderátor pokračoval v popisu kauzy. Uvedl, že Valenta za obdržené úplatky „zařizoval spoustu věcí“, např. vypisoval různá výběrová řízení na pronájem reklamních ploch, kde byla pravidla nastavená tak, že mohla vyhrát pouze jedna firma – JCDecaux. „No, a když ve výjimečných případech vyhrál drze někdo jiný, tak magistrát výběrové řízení zrušil a začalo se znova a tak stále dokola, dokavad' nevyhrál kdo, no tomu se říká koloběh života, no JCDecaux.“ Soukup pokračoval zmínkou o telefonních odposleších, které měli detektivové k dispozici a v nichž se Valenta „baví o reklamních poutáčích v metru a pokládá celkem jasné otázky“. „U výslechu na policii tento úředník pak samo sebou tvrdí, že on jakože nic, že za to všechno může vedoucí odboru majetku, který chtěl zjistit, jaká je obvyklá cena za pronájem těchhle reklamních ploch. Jo, a teď tu o Karkulce,“ dodal moderátor a vzápětí připomněl přepis z výběrového řízení, do něhož se v minulosti hlásilo mnoho reklamních firem. „V reklamní branži se tomu říká tendr roku a do finále se většinou dostaly dvě největší firmy – JCDecaux a euroAWK, tak se jmenujou a nebudu vás napínat. Samo sebou, že vyhrála zase první jmenovaná firma JCDecaux, když nabídla roční nájem 68 tisíc, tedy o osm tisíc víc než konkurence. Jenže to v tomto případě nebylo velký umění, když uvážíme, že díky pár telefonům Francouzi věděli, kolik peněz nabízí konkurence. A když víte, kolik nabízí konkurence, tak přeci nebudete přidávat o moc ne, to je logický. Stačí o trošku, abyste vyhráli. No, a takových machinací s reklamou mám na magistrátu zmapováno daleko více.“

Moderátor příspěvek skončil zvoláním, „jak je možný, že nikomu z magistrátu za celou tu dobu nepřišlo divný, že jednu soutěž za druhou vyhrává nějakým zcela zvláštním řízením osudu vždycky

tahleta francouzská firma“. Na závěr divákům přislíbil, že o korupci na magistrátu bude ještě hovořit v budoucnu.

Stěžovatel v podání vypsal několik tvrzení, která označil za zcela nepravdivá či hrubě zavádějící a účelově zkreslená. V první řadě upozornil na moderátorův úvod, který působí dojmem, že „*stěžovatel vytvořil a po dlouhou dobu využívá rozsáhlý korupční systém, díky kterému získává do pronájmu reklamní plochy od hl. m. Prahy a Městské části Praha 1 ve velkém množství zmanipulovaných výběrových řízení*“. Uvádí počet a charakter smluv, které stěžovatel podepsal s hlavním městem, a informaci, že „*od roku 1994 se stěžovatel neúčastnil ani žádných výběrových řízení pořádaných hl. m. Prahou na pronájem reklamních ploch*“. Smlouvu s městskou částí Praha 1, jejímž předmětem jsou plochy ve stanici metra Staroměstská, pisatel označil za zcela marginální, čili žádný „tendr roku“, jak uvedl moderátor. Smlouva, která hovoří o ročním nájemném 68 tisíc korun, a která je předmětem zmiňovaného trestního řízení, nebyla dle stěžovatele uzavírána ve výběrovém řízení, ale na základě vyhlášení záměru městské části. Stěžovatel dále podotkl, že se „*neúčastnil žádných výběrových řízení pořádaných Městskou částí Praha 1 na pronájem reklamních ploch*“. Zásadní argument stěžovatel přednesl v souvislosti s diskutovanými úplatky na Praze 1. „*Pan Michal Valenta v současné době není ani v inkriminované době nebyl zástupcem starosty Městské části Praha 1. V tehdejší době nebyl ani zastupitelem či radním této městské části ani v ní nevykonával žádný úřednický či jiný post, který by jej opravňoval k vypisování zadávacích řízení, k zadávání zakázek či k rozhodování o jejich vítězi. I tyto skutečnosti si provozovatel mohl snadno ověřit.*“ Stěžovatel považuje za neakceptovatelný způsob prezentace nepravdivých tvrzení ze strany moderátora, který dle něj o Tomáši Tenzerovi a Michalu Valentovi hovořil tak, jako by o jejich vině nebyly žádné pochyby, přestože je zmíněné trestní řízení na samém počátku. „*Moderátor pořadu se též odvolával na policejní odposlechy a snažil se vzbudit dojem, že detailně zná jejich obsah. To je však z povahy věci vyloučeno, neboť jejich obsah znají jen osoby s přístupem do soudního spisu, což moderátor pořadu není.*“

Moderátor Jaromír Soukup v celém příspěvku promlouval sám. Doplněn nebyl žádným obrazovým materiálem kromě fotografií, které vytištěné prezentoval divákům, když hovořil o konkrétních osobách v diskutované kauze. Typově se jednalo o přednes zdánlivě potvrzených faktů, které Soukup komentoval svým nezaměnitelným ironickým tónem, a na jejichž základě vyslovil rovněž několik spekulací (např. když hovořil o výsledku Michala Valenty na policii a jeho vysvětlení nepřímou označil za smyšlenku či pohádku, když uvedl: „*Jo, a teď tu o Karkulce*“). Ve studiu nepřivítal žádné hosty a argumenty aktérů neprezentoval ani nepřímou prostřednictvím citací či parafrází. Pokud názor představitelů společnosti JCDecaux či Michala Valenty zmiňoval, byla to informace natolik marginální a vzápětí zesměšněná, že dle OATV nelze hovořit o skutečné snaze poskytnout prostor opozitnímu názoru, resp. snaze přistupovat k problematice vyváženě.

JCDecaux se vzteká, Moje zprávy, 3. 4. 2019

Moderátor se k tématu JCDecaux vrátil v pořadu *Moje zprávy* 3. 4. 2019. Příspěvek nazvaný JCDecaux se vzteká uvedl komentářem žaloby, jíž společnost podala na Televizi Barrandov a Jaromíra Soukupa za informace odvysílané v televizním vysílání. „*Oni se teď na mě totiž zloběj a žalujou mě, že prej musím učinit přítrž lžím v mých pořadech. A žalujou mě o sto milionů korun, protože jsem se dovolil ve svých Kauzách věnovat jejímu podnikání v Česku. Dokonce mě obvinili z toho, že o nich mluvím ošklivě. A*

víte, co to se mnou dělá? Nic. Vůbec nic.“ Vzápětí poznamenal, že osvěží paměť řediteli JCDecaux Pavlu Slabému, kterého představil jako neúspěšného muzikálového pěvce.

Moderátor uvedl několik bodů, tzv. perliček, aby diváci věděli, „s kým mají tu čest“. V první řadě znovu připomněl 23 % z příjmů, čili sumu, kterou JCDecaux platí za provozování městských mobiliářů světovým městům. „Postaví ty autobusové zastávky, telefonní budky a podobně a prodává na nich reklamu a městu platí takové nájemné.“ Poznamenal, že obrat firmy v Česku činil v roce 2017 257 milionů korun. „Takže pokud by JCDecaux považovalo Prahu za světovou metropoli, tak by z té reklamy na tom městském mobiliáři měli městu odvést 52 milionů korun. A skutečnost? V posledních letech z této částky vidí hlavní město sotva pětinu.“ Moderátor prý ví, kdo to tak nastavil a komu situace vyhovuje. „A ještě se k tomu někdy vrátím.“

Ve druhém bodě Soukup uvedl, že si mnoho lidí stěžuje na to, že banky vyváží z Česka peníze ve formě dividend. Diváky ujistil, že JCDecaux dělá to samé a do Francie každý rok z činnosti pronájmu mobiliáře platí částky mezi 30 a 90 milionů korun. „A protože to v poslední době bylo až moc nápadné, tak si myslím, že ty dividendy trošku vystřídaly různé poradenské smlouvy a tak, ale to je jen spekulace,“ dodal moderátor.

Do třetice Jaromír Soukup porovnal nájemné v Praze a Chicagu „za smlouvy za budování městského mobiliáře a reklamní příjmy z mobiliáře“. V Chicagu bylo dle jeho slov nájemné zvednuto ze 1,5 milionů dolarů ročně na 27 milionů dolarů. V Praze přitom JCDecaux platí stále stejnou částku a bude to tak minimálně další tři roky.

Konečně ve čtvrtém bodě moderátor připomněl téma, jehož se dotkl už v minulém příspěvku, a to kauzu ovlivňování veřejných zakázek, v níž figuruje technický ředitel JCDecaux Tomáš Tenzer (moderátorem představený jako švagr Pavla Slabého). Na odposlechu se prý „technický ředitel JCDecaux Tomáš Tenzer domlouvá s tehdejšími místostarostou Prahy 1 Michalem Valentou z ODS na tom, jaké parametry má mít výběrové řízení na pronájem reklamních ploch, tak aby je vyhrála ta francouzská firma. Jak soud dopadne, to samozřejmě nevíme, ale tak nějak tušíme.“ Závěrem podotkl, že Tenzer kandidoval za Piráty v komunálních volbách a směřoval na diváky otázkou, „jak za těchto okolností čtou hlášku šéfa JCDecaux, že ví, jak si ochočit primátora Hříba“. Spekulaci uzavřel slovy, že ve hře je, zda Praha s firmou prodlouží, či neprodlouží smlouvu.

Po tomto úvodu se moderátor obrátil na hosta přítomného ve studiu, který s moderátorem kauzu okomentoval. Byl jím ekonom Lukáš Wagenknecht, jenž od října 2018 působí jako senátor za obvod č. 23 - Praha 8 za Českou pirátskou stranu. Respondent nejprve poznamenal, že Tomáše Tenzera osobně nezná a uvedl na pravou míru jeho kandidaturu ve volbách. „Jak jsem pochopil, on byl na nějaké společné kandidátce, kde nebyli jenom Piráti, ale i další politické strany, v nějaké malé městské části, nebyl členem strany ani sympatizantem.“ Poté se zaměřil na divákům blíže nespécifikované prohlášení o ochočení primátora. Uvedl, že se jedná o smutnou věc, pokud je to pravda, ale zároveň upozornil, že se může jednat o klasické „hry lobbistů“, kteří prohlašují, že „někoho umí“. „Samozřejmě druhá věc je reálná, pokud se podepíše nevýhodná smlouva, tak se musí vypovědět. To je nesmysl. A co zase vidím jako já, já nejsem členem Pirátské strany, ale jakoby ty principy a zásady já ctím, co oni hlásají a jsem s tím jako dohromady jako v souladu. Ať jsou transparentní výběrová řízení, kde se všechno prověří, projedná a je to dostatečnou dobu na tom internetu, protože když to uvidíte, není to už podepsané rovnou, tak potom to může fungovat a lidi to můžou kontrolovat.“

Moderátor následně podotkl, že její firma JCDecaux žaluje, přitom pouze upozornil na nepravost, stejně jako např. NOVA. „Hodlají nás zažalovat o 100 milionů. To mi samozřejmě nevádí, ale je to klasická manipulace, znevěhodním informaci tím, že zaútočím na jejího nositele,“ dodal Soukup s tím, že si tím firma sama ztěžuje svoji situaci v Praze. Wagenknecht na závěr rozhovoru zopakoval, že si myslí, že to byla pouze hra a primátor ve skutečnosti „ochočen“ není, ale je potřeba vše vyšetřit a doložit.

Dle stěžovatele byla v předmětné reportáži spojené s krátkým rozhovorem uvedena nepravdivá a hrubě zavádějící tvrzení. Znovu upozornil na výroky o údajném rozsáhlém korupčním jednání stěžovatele, podrobněji se věnoval informaci o obratu JCDecaux a sumě, kterou by společnost měla odvádět Praze za provoz městského mobiliáře, ale neodvádí. „Stěžovatel nikdy nebudoval ani neprovozoval v hl. m. Praze telefonní budky. Tržby stěžovatele v roce 2017 činily 237 milionů Kč, nikoli 257 milionů Kč, jak tvrdil moderátor pořadu. A především, z těchto tržeb připadalo na městský mobiliář v Praze jen 142 milionů Kč. Zbýlá část tržeb pochází z jiných činností stěžovatele mimo smlouvu s hl. m. Prahou, a proto nemá žádný vliv na výpočet plateb stěžovatele ve prospěch hl. m. Prahy. Z tvrzení moderátora pořadu však musel divák nabýt dojem, že stěžovatel utřil částku 257 milionů Kč jen na městském mobiliáři v hl. m. Praze, a že právě z této částky by měly být počítány platby, které by měl stěžovatel platit hl. m. Praze,“ popsal stěžovatel. Další rozporovanou částí pořadu je Soukupovo tvrzení o dividendách. „Stěžovatel naposledy vyplácel dividendu v roce 2014 z výsledku hospodaření roku 2013, a to ve výši 4 mil. Kč. Od té doby stěžovatel žádnou dividendu nevyplatil. Stěžovatel odmítá tvrzení moderátora pořadu o tom, že by vyváděl do Francie desítky milionů korun přes poradenské smlouvy.“ JCDecaux se rovněž ohradilo proti „očerňujícím tvrzením“, která se moderátor údajně pokoušel následně relativizovat tím, že je označil za spekulaci. Dle pisatele, pokud si moderátor nebyl svými názory jistý, neměl je v první řadě vůbec vyslovovat, jelikož dodatečná zmínka o spekulaci působila jako zcela irelevantní.

Z hlediska stylu moderace lze tento příspěvek hodnotit totožně jako vydání ze dne 25. 3. 2019. Jaromír Soukup prezentoval informace v dlouhém monologu, několikrát si vypomohl vytištěnými fotografiemi podobizen zúčastněných aktérů. V příspěvku absentovaly jakékoliv doprovodné videoreportáže, přímá vyjádření dotyčných stran či data prezentovaná v infografikách, jak bývá zvykem u běžného zpravodajství. V polovině příspěvku moderátor oslovil hosta pořadu, senátora Lukáše Wagenknechta, jehož se dotazoval na dříve formulované spekulace a kauzu obecně. Po čas rozhovoru pokládal subjektivně laděné až návodné otázky – např. na Wagenknechtovu odpověď týkající se případného ovlivňování pražského primátora, kdy řekl, že je to podle něj nesmysl a je potřeba jej vysvětlit, Soukup nekompromisně uvedl: „Já myslím, že se nic nevysvětlí. Počkejte, tak to je přeci známá věc, tak se to dřív dělalo. Ty úředníci se tak jako na půl korumpovali, domlouvalo se to s politickým vedením. Víme, jak to v Praze chodilo, takhle to bylo. Piráti přišli s tím, že už to takhle nebude.“

Vyhodnocení

Stěžovatel v podání o pořadu *Moje zprávy* hovoří jako o zpravodajství. V souvislosti s povahou reportáží definuje příspěvky jako „komentované zprávy“, příp. jako tzv. infotainment, a uvádí, že je třeba na tyto příspěvky klást nároky obecně kladené na zpravodajství, které jsou přísnější než nároky na publicistiku.

V tomto směru ovšem OATV nesouhlasí a připomíná analytický materiál týkající se tohoto pořadu v minulosti. Na jeho základě Rada na svém 19. zasedání v roce 2018 konstatovala, že pořad *Moje zprávy* nespĺňuje kritéria zpravodajského pořadu, resp. že tento pořad nelze považovat za zpravodajský (a to i přesto, že samotný název zpravodajství evokuje). Připomeňme závěr analýzy: „Z výše uvedených faktů vyplývá, že pořad *Moje zprávy* nemůže být ve formě, jak je aktuálně vysílán, dle existujících hodnotících parametrů a měřitek, považován za zpravodajský formát, a to vzhledem k obsahu prezentovaných sdělení, jejich formálnímu začlenění, subjektivitě zpracování či sporné aktuálnosti.“

Odborná literatura (*Praktická encyklopedie žurnalistiky*) uvádí, že zpravodajství stojí na informacích a faktech, které vyhledává, shromažďuje, třídí, vybírá, interpretuje a předává prostřednictvím médií recipientům. Zprostředkovává rozmanité a společensky podstatné informace odrážející myšlenkovou pluralitu společnosti a sloužící veřejnosti k utváření vlastních názorů. Proto má být zpravodajství pokud možno přesné, vyvážené, nepředpojaté a poctivé při výběru, zpracování a prezentaci, nestranné, aktuální, včasné, jasné a srozumitelné. Na rozdíl od publicistiky nemá obsahovat novinářův názor, pouze tlumočit fakta (Osvaldová, Halada, 2002).

V souvislosti s tímto pořadem, který bezesporu významně zasahuje do veřejné diskuze politických a dalších společensky zásadních otázek, tedy hovoříme o publicistice. Na publicistiku klade zákon a judikatura jiné požadavky než na zpravodajství. Rozsudek Nejvyššího správního soudu 3 As 6/2010 k danému tématu uvádí: „Zákon č. 231/2001 Sb. ukládá ve svém § 31 odst. 3 provozovateli vysílání povinnost „zajistit, aby ve zpravodajských a politickopublicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit y a vyváženosti“. Zákon tedy rozlišuje jednak mezi zpravodajstvím a publicistikou, jednak mezi zásadou objektivit y a zásadou vyváženosti. Jelikož mají všechny tyto pojmy v žurnalistické doktríně poměrně ustálený obsah, považuje Nejvyšší správní soud za žádoucí pro adekvátní posouzení věci, pojednat krátce o významu, který uvedeným pojmům přiřkládá právě tato věda. Zatímco úkolem zpravodajství je „pohotově přinášet věcnou informaci o aktuální události“, přičemž by tato neměla obsahovat jakékoli emotivní výrazy, vulgarismy, slangová či argotická vyjádření, účelem publicistických sdělení je informace komentovat a hodnotit, své adresáty pak „získávat, přesvědčovat a vybízet“, k čemuž jsou oprávněna využívat obrazných a expresivních vyjádření tak říkajíc dle libosti. (Blíže srov. Jaroslav Bartošek: *Žurnalistika; Filozofická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci; 1997; s. 51 a násled.*) Smyslem zpravodajství je tedy výlučně veřejnost nezaújatě informovat, teprve cílem publicistiky veřejné mínění ovlivňovat (nikoli však manipulovat). Zájem na rozlišování obou žurnalistických odvětví je v pravém slova smyslu „veřejný“, neboť pouze kvalitním zpravodajstvím informovaná veřejnost je s to činit si na mediálně zprostředkované události názor, případně se k určitému publicistikou prezentovanému názoru „kvalifikovaně“ přiklonit. Nerozlišuje-li provozovatel vysílání mezi zpravodajstvím a publicistikou a předkládá-li divákovi (posluchači) pouze jakési hybridní „komentované zprávy“ na straně jedné a skutečné komentáře na straně druhé, výrazně tím posiluje manipulativní potenciál svého vysílání a naopak omezuje prostor pro žádoucí kvalifikované utváření názorů, na jejichž konstruktivním střetávání je demokratická společnost vybudována (viz. Vladimír Čermák: *Otázka demokracie; Academia; Praha; 1992; s. 26*). Ona „komentovaná zpráva“ je o to nebezpečnější, o co nepozorovaněji, subtilněji působí, neboť divák (posluchač) s názorem obsaženým v takovém sdělení vědomě nepočítá a často jej přijímá automaticky za svůj spolu s informací (je-li ve sdělení jaká). Dle odborné literatury lze pak zásadou objektivit y rozumět znak zpravodajství, „které se pokouší věcně, nestranně a nemanipulativně oddělit zprávu od komentáře“. Ústřední charakteristikou takového postupu je „zásadní ověřování pravdivosti výpovědi“. Zásada objektivit y předpokládá

referování bez emocí a používání neutrálních výrazů (Michael Kunczik: Základy masové komunikace, Karolinum, Praha, 1995, s. 111). Pojem objektivita tedy v sobě zahrnuje hned několik aspektů, z nichž za rozhodné považuje Nejvyšší správní soud správnost (či přesnost), tzn. že zpráva odpovídá skutečnosti, transparentnost, tj. že žurnalista uvádí své informační prameny, a věcnost, tj. že novináři do zprávy nevkládají svá vlastní hodnocení – blíže srov. Schulz/Reifová a kol.: Analýza obsahu mediálních sdělení; Karolinum; Praha; 2004; s. 52 a násl. Nevyvážeností je pak třeba rozumět skrytou formu stranickosti, kdy jsou v určité kontroverzní situaci některé názory potlačovány ve prospěch názorů jiných. Jinými slovy spočívá zásada vyváženosti v požadavku na „rovnoměrné zastoupení politických alternativ, co do rozsahu a úpravy zpravodajství“ (op. cit., s. 61). Z výše uvedeného vyplývá, že důraz na důsledné dodržování zásad objektivit a vyváženosti bude u zpravodajství o poznání větší, než jak tomu bude v případě pořadů publicistických. Minimálně aspekt věcnosti se pak v publicistice z povahy věci neuplatní vůbec. Lze tedy shrnout, že míra tolerance vůči případným prohřeškům proti zákonem postulovaným zásadám objektivit a vyváženosti bude různá v závislosti na tom, půjde-li o pořad publicistický, či o zpravodajskou relaci.

V předmětných mediálních příspěvcích Jaromír Soukup pronášel řadu komentářů kauzy týkající se společnosti JCDecaux. Nevěnoval se v nich pouze aktuálnímu trestnímu stíhání a odposlechům, ale kritizoval rovněž podnikatelskou činnost firmy jako takovou, odvádění dividend, výši nájemného reklamních ploch a přístup k výběrovým řízením. Mnoho z jeho výroků lze považovat za subjektivní komentáře stavu věcí – například ironické hodnocení sumy, kterou společnost Praze platí z příjmů v rámci městského mobiliáře, nebo upozornění na odlišné nájemné v Chicagu. Vedle těchto komentářů však v příspěvcích zazněla i řada skutkových tvrzení, z nichž některá rozporuje stěžovatel. Přestože je nutné uplatňovat v tomto případě volnější přístup, jelikož se jedná o publicistický, nikoliv zpravodajský žánr, nelze zcela slevit z požadavku dodržení zásady vyváženosti. Je zřejmé, že moderátor neposkytl protistraně prostor reagovat, což je pro dodržení těchto zásad nezbytné. Sám stěžovatel tuto skutečnost několikrát uvedl ve svém podání. Není v možnostech ani kompetenci Rady ověřovat pravdivost skutkových tvrzení, rolí Rady je dohled, zda provozovatel poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Lze konstatovat, že se tak v rámci daného pořadu nestalo, jelikož divák dostal pouze jednostranné informace, které nebyly jakkoliv korigovány protistranou, respektive představiteli společnosti JCDecaux, Michalem Valentou, popř. primátorem Zdeňkem Hřibem, jichž se příspěvky týkaly. Moderátor v obou vydáních pořadu předkládal řadu informací jako fakta, přičemž jednotliví aktéři nedostali možnost tato domnělá fakta komentovat. Jediným respondentem, který se v rámci druhého z analyzovaných příspěvků ke kauze vyjádřil, byl Lukáš Wagenknecht, senátor kandidující za Českou pirátskou stranu. Ten dostal od moderátora impuls reagovat na spojení Tomáše Tenzera s Piráty a jejich snahou (nutno říci, že moderátorem značně zesměšňovanou) o potlačení korupce v hlavním městě. Sám Wagenknecht však v kauze nijak zapojen nebyl, Tenzera dle svých slov nezná a ve straně jako takové nefiguruje. Vše, co k problematice mohl opatrně poznamenat, bylo, že ovlivňování primátora nevěří a je potřeba vše vyšetřit.

S provozovatelem bylo na 21. zasedání roku 2018 zahájeno řízení o přestupku (spis. zn. RRTV/2019/03/rud) pro možné porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., odvysíláním pořadu *Moje zprávy* dne 20. listopadu 2018 od 20:05 hodin na programu Televize Barrandov, resp. části nazvané *Ryba smrdí od hlavy*, v níž se Jaromír Soukup věnoval reklamní agentuře DORLAND, spol. s r.o. Příspěvek obsahoval tvrzení ohledně problematických zakázek, jež byla předkládána jako fakta, přičemž zainteresované osoby a subjekty nedostaly prostor se k těmto domnělým faktům

vyjádřit a celý případ byl prezentován jednostranně bez zařazení jakéhokoliv relevantního opozitního vyjádření. Na 8. zasedání roku 2019 uznala Rada společnost Barrandov Televizní Studio a.s. vinnou s tím, že tento pořad prezentoval jasný, předem stanovený postoj a jako takový jej lze považovat za předpojatý a snažící se ovlivnit postoje diváka ve prospěch záměrů tvůrců. Provozovatel tedy neposkytl objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Za přestupek byla pachateli uložena pokuta ve výši 200 000,- Kč.

Připomeňme, že provozovatel neměl s dodržováním § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. problém poprvé. Již dříve byl upozorněn na porušení tohoto ustanovení v rámci pořadů *Kauzy Jaromíra Soukupa*, týkajících se hospodaření České televize (spis. zn. RRTV/2018/856/rud). Rada v jejich případech konstatovala, že vzhledem k absenci jakéhokoli oponentního názorového stanoviska či možnosti obhajoby kritizované strany a vzhledem k tomu, že se tím pádem v pořadu objevila pouze souvislá a jednostranná kritika České televize, se provozovatel dopustil porušení zásad objektivní a vyváženosti tím, že divákům neposkytl objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.

Vzhledem k výše popsanému Radě navrhuje zahájit s provozovatelem řízení o přestupku i v případě dvou příspěvků věnujících se společnosti JCDecaux, které se vyznačují podobnými rysy a zařazením v televizním vysílání. Pokud Rada nazná, že v tomto případě neshledává dostatečné důkazy pro porušení zákona, je připravena i varianta s unesením o odložení věci.

Návrhy usnesení:

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání coby ústřední správní úřad v rámci své působnosti dané § 5 písm. a) a f) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, v platném znění (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., zákona o přestupcích a řízeních o nich (dále jen zákon č. 250/2016 Sb.) rozhodla zahájit s provozovatelem Barrandov Televizní Studio a.s., IČ 41693311, sídlem Praha 5, Kříženeckého náměstí 322/5, PSČ 15200, řízení o přestupku z moci úřední pro možné porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se mohl dopustit odvysíláním pořadu *Moje zprávy* ve dnech 25. března 2019 od 20:00 hodin a 3. dubna 2019 od 19:25 hodin na programu *Televize Barrandov*, resp. částí věnovaných společnosti JCDecaux (25. 3. se jednalo o příspěvek bez názvu, zařazený ve 20:40 hodin, 3. 4. příspěvek nazvaný JCDecaux se vzteká, zařazený 20:32 hodin). Příspěvky obsahovaly tvrzení ohledně podnikatelské činnosti JCDecaux a probíhajícího trestního řízení, jež byla předkládána jako fakta, přičemž zainteresované osoby a subjekty nedostaly prostor se k těmto domnělým faktům vyjádřit a celý případ byl prezentován jednostranně. Pořad prezentoval jasný, předem stanovený postoj a jako takový jej lze považovat za předpojatý a snažící se ovlivnit postoje diváka ve prospěch záměrů tvůrců. Neposkytl tedy objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.

nebo

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada) coby ústřední správní úřad v rámci své kompetence dané ustanovením § 5 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), rozhodla v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, ve věci možného přestupku spáchaného odvysíláním příspěvků o JCDecaux v pořadu *Moje zprávy*, 25. 3. 2019 od 20:00 hodin a 3. 4. 2019 od 19:25 hodin na programu *Televize Barrandov*, že věc odkládá.

3. Barrandov Televizní Studio a.s. / Televize Barrandov – Moje zprávy – Ryba smrdí od hlavy

Stěžovatel (č. j. 19928/2018) zaslal podnět k zahájení řízení pro možné porušení § 31 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se mohl provozovatel vysílání dopustit v souvislosti s odvysíláním nepravdivých a zavádějících informací týkajících se reklamní agentury DORLAND, spol. s r.o. v rámci pořadu Moje zprávy dne 20. listopadu 2018 od 20:05 hodin. Stížnost obsahuje soupis dle stěžovatele nepravdivých či hrubě zavádějících informací.

Vyjádření AO

Vzhledem k tomu, že příspěvek sám o sobě byl poměrně krátký, následuje plný přepis z Newton Media, v němž jsou vyznačena dle stěžovatele problematická skutková tvrzení:

Ryba smrdí od hlavy

Jaromír SOUKUP, generální ředitel televize Barrandov

*Ta druhá zpráva je vyloženě vtípná. Já jsem si ji nazval Ryba smrdí od hlavy. Celé to je teda takto. Ryba a tchyně smrdí třetí den. To se tedy říká. No, tak teď tohle přísloví dostalo úplně nový rozměr, a to daleko vtípnější. I když jak pro koho. Naši investigativci, naše vydavatelství totiž zjistili, že se ve vazbě ocitl spolumajitel reklamní agentury Dorland. Ten pán se jmenuje Zdeněk Stejskal. A to je hodně zajímavý, protože právě tahleta agentura je pověstná onou slavnou reklamní kampaní "Česká ryba", za kterou jen ministerstvo zemědělství utratilo přes 150 milionů korun. Ne fakt, za kampaň "Česká ryba" ministerstvo zemědělství dříve, ano, v minulých letech, utratilo přes 150 milionů korun a **spolumajitel té reklamní agentury, která to dělala, pan Stejskal, je teď ve vazbě. A víte, co je vtípný, že po kampani spotřeba českých ryb, co? Spotřeba českých ryb klesla, což je klasický cíl všech reklamních kampaní. Všichni reklamní klienti chtějí snížit prodeje, proto investují do reklamy, že jo. Jasně. Ale blbost, ale blbost. "Česká ryba" byl prostě od začátku do konce průšvih jako vrata. A cože to slyším? Kdopak nám tu kucká? Že by kostička z ryby domácí zaskočila i panu ministru zemědělství Tomanovi? Ale ne, protože mimo jiné kromě ministerstva zemědělství se paktovala tahleta agentura ještě s Potravinářskou komorou, které nám současný pan ministr dlouho předsedal. **A víte, co ta agentura Dorland třeba pro tuhleto státem financovanou společnost dělala? Pod vedením tedy pana ministra Tomana, tehdy pana prezidenta Tomana. Za skoro 41 milionů třeba i kampaň, a teď poslouchejte, na zvýšení spotřeby paštik z Evropské unie na ruském trhu. Fakt, slyšíte dobře. Z českého státního rozpočtu se nakupovaly billboardy asi v Novosibirsku, aby tamní Novosibirčani papali více český paštiky. To by mě fakt zajímalo, kolik billboardů se na to koupilo, kolik stály a hlavně viděl je někdy někdo v Novosibirsku? A jak se to kontroluje nakonec? No a to není všechno. Dorland, ta agentura, jejíž spolumajitel teď sedí za nějaký podvody ve vazbě, dělal, ten Dorland taky dělal pro Potravinářskou komoru další kampaň za stovky milionů korun, třeba na cosi, co se jmenuje propagace režimu jakosti Evropské unie. Boha jeho, dovedete si někdo představit, o co jde za stovky milionů korun? Ne, to nikdo neví. **Jediný, co víme, je to, že celkem podle odhadů lidí z našeho investigativního týmu jde o kšeftíky, a teď se podržte, řádově za miliardu korun. A pán je teď ve vazbě, tak uvidíme, co z toho všeho vyplave. Podle mě to ještě bude velký. A věřte mi, že já už mám tuhleto kauzu skoro celou připravenou a už příští týden se jí budu pořádně věnovat ve svém pořadu Kauzy Jaromíra Soukupa. A můžu vám říci, pokud tady někdo chce cvičit s premiérem kvůli 50 milionům na to Čapí hnízdo, tak tady jde minimálně o miliardu. Takže se příští týden nezapomeňte dívat. A řekl bych, že po dnešních zprávách začne některým lidem být minimálně týden*******

hodně horko. No, ale my se teď posuňme o kousek dál, i když u sociálních demokratů ještě na chvíliku zůstaneme.

RRTV na svém 19. zasedání konstatovala, že pořad *Moje zprávy* nesplňuje kritéria zpravodajského pořadu, resp. že tento pořad nelze považovat za zpravodajský. („V uvedeném období byl do vysílání jednou denně nasazen pořad, jehož název sice zněl *Moje zprávy*, ale za zpravodajský formát ho nelze považovat, protože primárně neinformuje, nepodává zprávy, tj. faktografické informace o aktuálních událostech, což je zřejmé z obsahu prezentovaných sdělení, jejich subjektivního zpracování, z faktu neoddělování informací od názorů a komentářů, a dále z neaktuálnosti témat, popírající princip denního zpravodajského přehledu, který je výslovně uveden v licenčních podmínkách.“) Pořad nicméně významným způsobem zasahuje do veřejného diskurzu v řadě společensky významných otázek a bezesporu rovněž do politické soutěže. **V souvislosti s ním tak lze hovořit o publicistice.**

Na publicistiku klade zákon a judikatura poněkud odlišné požadavky, než na zpravodajství. Rozsudek Nejvyššího správního soudu 3 As 6/2010 k danému tématu uvádí: „Zákon č. 231/2001 Sb. ukládá ve svém § 31 odst. 3 provozovateli vysílání povinnost „zajistit, aby ve zpravodajských a politickopublicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti“. Zákon tedy rozlišuje jednak mezi zpravodajstvím a publicistikou, jednak mezi zásadou objektivit a zásadou vyváženosti. Jelikož mají všechny tyto pojmy v žurnalistické doktríně poměrně ustálený obsah, považuje Nejvyšší správní soud za žádoucí pro adekvátní posouzení věci, pojednat krátce o významu, který uvedeným pojmům přikládá právě tato věda. Zatímco úkolem zpravodajství je „pohotově přinášet věcnou informaci o aktuální události“, přičemž by tato neměla obsahovat jakékoli emotivní výrazy, vulgarismy, slangová či argotická vyjádření, účelem publicistických sdělení je informace komentovat a hodnotit, své adresáty pak „získávat, přesvědčovat a vybízet“, k čemuž jsou oprávněna využívat obrazných a expresivních vyjádření tak říkajíc dle libosti. (Blíže srov. Jaroslav Bartošek: *Žurnalistika*; Filozofická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci; 1997; s. 51 a násl.) Smyslem zpravodajství je tedy výlučně veřejnost nezaujatě informovat, **teprve cílem publicistiky veřejné mínění ovlivňovat (nikoli však manipulovat)**. Zájem na rozlišování obou žurnalistických odvětví je v pravém slova smyslu „veřejný“, neboť pouze kvalitním zpravodajstvím informovaná veřejnost je s to činit si na mediálně zprostředkované události názor, případně se k určitému publicistikou prezentovanému názoru „kvalifikovaně“ přiklonit. Nerozlišuje-li provozovatel vysílání mezi zpravodajstvím a publicistikou a předkládá-li divákovi (posluchači) pouze jakési hybridní „komentované zprávy“ na straně jedné a skutečné komentáře na straně druhé, výrazně tím posiluje manipulativní potenciál svého vysílání a naopak omezuje prostor pro žádoucí kvalifikované utváření názorů, na jejichž konstruktivním střetávání je demokratická společnost vybudována (viz. Vladimír Čermák: *Otázka demokracie*; Academia; Praha; 1992; s. 26). Ona „komentovaná zpráva“ je o to nebezpečnější, o co nepozorovaněji, subtilněji působí, neboť divák (posluchač) s názorem obsaženým v takovém sdělení vědomě nepočítá a často jej přijímá automaticky za svůj spolu s informací (je-li ve sdělení jaká). Dle odborné literatury lze pak zásadou objektivit rozumět znak zpravodajství, „které se pokouší věcně, nestranně a nemanipulativně oddělit zprávu od komentáře“. Ústřední charakteristikou takového postupu je „zásadní ověřování pravdivosti výpovědi“. Zásada objektivit předpokládá referování bez emocí a používání neutrálních výrazů (Michael Kunczik: *Základy masové komunikace*, Karolinum, Praha, 1995, s. 111). Pojem objektivita tedy v sobě zahrnuje hned několik aspektů, z nichž za rozhodné považuje Nejvyšší správní soud správnost (či přesnost), tzn. že zpráva odpovídá skutečnosti, transparentnost, tj. že žurnalista uvádí své informační prameny, a věcnost, tj. že novináři do zprávy nevkládají svá vlastní hodnocení – blíže srov. Schulz/Reifová a kol.: *Analýza obsahu mediálních sdělení*; Karolinum; Praha; 2004; s. 52 a násl. Nevyvážeností je pak třeba rozumět skrytou formu stranickosti, kdy jsou v určité kontroverzní situaci některé názory potlačovány ve prospěch názorů jiných. Jinými slovy spočívá zásada vyváženosti v požadavku na „rovnoměrné zastoupení politických alternativ, co do rozsahu a úpravy zpravodajství“ (op. cit., s. 61). **Z výše uvedeného vyplývá, že důraz na důsledné dodržování zásad objektivit a vyváženosti bude u zpravodajství o poznání větší, než jak tomu bude v případě pořadů publicistických. Minimálně aspekt věcnosti se pak v publicistice z povahy věci neuplatní vůbec. Lze tedy shrnout, že míra**

tolerance vůči případným prohřeškům proti zákonem postulovaným zásadám objektivit a vyváženosti bude různá v závislosti na tom, půjde-li o pořad publicistický, či o zpravodajskou relaci.

Z odborné literatury je pak nutno citovat: „Zpravodajství má především funkci informační a definiční, snaží se aktuální události bez prodlení zachytit, popsat a předat (za pomoci technických prostředků) různě diferencovaným publikům. **Doménou publicistiky, ať už se k recipientům obrací písmem, zvukem nebo obrazem, je hledání souvislostí, vyslovování názorů, komentářů, mínění a stanovisek k většinou již známým faktům.** ... Vztah mezi zpravodajstvím a publicistikou je vztahem mezi faktem a názorem na něj.“ (Osvaldová, 2011) „Publicistika obsahuje soudy, postoje, pojmy, jejím výsledkem není jen informování, ale také poznávání. Postihuje společenské jevy, příčiny jejich vzniku i vzájemné korelace. Zobečňuje, popisuje však i cesty, kterými k zobecnění dospěla. Publicistika do sebe absorbovala některé racionální prvky vědy (metoda), zpravodajství (fakta – informace), umění (emocionálně obrazný přístup, jazykové a formotvorné postupy). ... Zatímco u zpravodajství předpokládáme neutralitu v přístupu k údajům i ve výrazu, **publicistika se neobejde bez osobního stanoviska a individuálního projevu při použití jazykových a stylistických prostředků.** Tento osobní vztah se manifestuje i při možném použití ich formy.“ (Osvaldová, 2011)

V případě analyzovaného příspěvku je nutné konstatovat, že obsahoval množství zjevných skutkových tvrzení (z nichž mnohá stěžovatel ve svém dopise rozporuje). Nejedná se tedy o pouhý komentář k nějaké události, který by se skládal pouze z hodnotových soudů, jež nemohou být rozporovány na základě dokazování jejich nepravdivosti. Ačkoliv je zde tedy nutné uplatnit „volnější“ přístup, než v případě, kdy by se jednalo o zpravodajský příspěvek, není možné zcela slevit z požadavku dodržení zásady vyváženosti. I publicistický příspěvek totiž musí v případě, kdy zazní skutková tvrzení (zvláště typu, který byl přítomen v inkriminovaném příspěvku), dát nějakým způsobem možnost protistraně reagovat. Není v možnostech ani kompetenci Rady ověřovat pravdivost skutkových tvrzení (tuto problematiku zákon do značné míry řeší institutem práva na odpověď), rolí Rady je dohled, zda provozovatel poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Lze konstatovat, že se tak v rámci daného pořadu nestalo, jelikož divák dostal pouze jednostranné informace, které nebyly jakkoliv korigovány protistranou, respektive zástupci reklamní agentury, již se příspěvek týkal. Pořad předkládal řadu informací jako fakta, přičemž protistrana se nemohla k těmto domnělým faktům vyjádřit.

Provozovatel byl již upozorněn na typově obdobné porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. v rámci pořadech Kauzy Jaromíra Soukupa, týkajících se hospodaření České televize (spis. zn. RRTV/2018/856/rud). Rada v jejich případech konstatovala, že vzhledem k plné absenci jakéhokoli oponentního názorového stanoviska či možnosti obhajoby kritizované strany a vzhledem k tomu, že v pořadu byl tak dán prostor pouze pro souvislou a jednostrannou kritiku České televize, se provozovatel dopustil porušení zásad objektivit a vyváženosti tím, že divákům neposkytl objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.

Z tohoto důvodu je možné přistoupit k zahájení řízení o přestupku pro možné porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., eventuálně lze vydat upozornění na porušení zákona. V případě, že Rada neshledá porušení zákona, je nutné věc odložit.

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání coby ústřední správní úřad v rámci své působnosti dané § 5 písm. a) a f) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, v platném znění (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., zákona o přestupcích a řízeních o nich (dále jen zákon č. 250/2016 Sb.) rozhodla zahájit s provozovatelem Barrandov Televizní Studio a.s., IČ 41693311, sídlem Praha 5, Kříženeckého náměstí 322/5, PSČ 15200, řízení o přestupku z moci úřední pro možné porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se mohl dopustit odvysíláním pořadu Moje zprávy dne 20. listopadu 2018 od 20:05 hodin na

programu Televize Barrandov, resp. části nazvané Ryba smrdí od hlavy, která obsahovala tvrzení ohledně problematických zakázek, jež byla předkládána jako fakta, přičemž zainteresované osoby a subjekty nedostali prostor se k těmto domnělým faktům vyjádřit a celý případ byl prezentován jednostranně bez zařazení jakéhokoliv relevantního opozitního vyjádření. Pořad prezentoval jasný, předem stanovený postoj a jako takový jej lze považovat za předpojatý a snažící se ovlivnit postoje diváka ve prospěch záměrů tvůrců. Neposkytl tedy objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.

nebo

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada) jakožto ústřední správní úřad v rámci své kompetence dané ustanovením § 5 písm. a) a f) a § 59 odst. 1–3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), v platném znění, upozorňuje provozovatele Barrandov Televizní Studio a.s., IČ 41693311, sídlem Praha 5, Kříženeckého náměstí 322/5, PSČ 15200, na porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustil odvysíláním pořadu Moje zprávy dne 20. listopadu 2018 od 20:05 hodin na programu Televize Barrandov, resp. části nazvané Ryba smrdí od hlavy, která obsahovala tvrzení ohledně problematických zakázek, jež byla předkládána jako fakta, přičemž zainteresované osoby a subjekty nedostali prostor se k těmto domnělým faktům vyjádřit a celý případ byl prezentován jednostranně bez zařazení jakéhokoliv relevantního opozitního vyjádření. Pořad prezentoval jasný, předem stanovený postoj a jako takový jej lze považovat za předpojatý a snažící se ovlivnit postoje diváka ve prospěch záměrů tvůrců. Neposkytl tedy objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.

Rada stanovuje lhůtu k nápravě 7 dní ode dne doručení tohoto upozornění.

nebo

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) coby ústřední správní úřad v rámci své kompetence dané ustanovením § 5 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), rozhodla v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, ve věci možného přestupku spáchaného odvysíláním pořadu Moje zprávy, resp. části nazvané Ryba smrdí od hlavy, dne 20. listopadu 2018 na programu Televize Barrandov, že věc odkládá.